

Zpráva z Moravy

Přátelská odezva na *Zprávu z Prahy*

Autor: Gleich Hoch

Nad jižní Moravou vychází slunce. Je ráno babího léta a blíží se čas vinobraní. Vrčení malotraktorů, příprava všech těch věcí pro čas sklizně, bedny, nůžky na stříhání hroznů, kbelíky a vůbec vše, co je potřeba. Nejprve se lidé, rodiny a příbuzní, přátelé, sousedé, to čemu se říká občina..., sejdou u kávy či čaje u snídaně, povídají si, řeší se, co se bude sklízet, kam a jak se to odveze a zpracuje, co si kdo odnese a co se nechá na později.

Mezitím ve vinohradu osychají hrozny od ranní rosy a může se sklízet. Vesničané..., sedláci a selky, s „čeledí“, co je jinak zaměstnaná ve městech, začínají s prací. Nůžky se míhají, hroznů přibývá, kbelíky jsou odnášeny, práce jinak namáhavá je ale radostí..., lidé se zdraví, žertují, vyprávějí si, řeší se banality i důležité věci. Bodří „strécové“ přitom krouží bravurně při odvážení nasbíraných hroznů se svými benzínovými přibližovadly a vidíte, že si to také užívají...

Kolem vás bzučí hmyz, kterému se moc nelíbí, že sladké šťávy z hroznů odnášíte jinam, a občas hrozí bodnutí nějakou tou rozzlobenou vosou. Ale i to k vinobraní patří. Vinařství je

věda i umění současně, vidíte s jakou pečlivostí je víno tříděno, připraveno k lisování. Uvědomíte si hodnotu lidské práce, tvůrčí práce. Sluníčko už pěkně svítí a do toho se nad vámi rozklene nádherně modrá obloha s občasným mráčkem. Po práci chutná a když paní selka rozsadí čeled' a pomocníky ke stolu, rozdá se jídlo a pití.

Odvěký koloběh práce a odpočinku, života a smrti. Zrození a smrt jsou přijímány s věcností a důstojností promíšenou s hlubokým pohnutím, bez pompy a hluku, radujete se ze zpráv o počatých dětech a vzpomínáte na ty, kdo odpočívají v náruči své země. „Zelené hroby našich otců a dětí v lůnech žen“ tu nejsou nějakou metaforou, či hloupým klíšé, ale skutečností. Uvědomíte si neskutečnou sílu a hodnotu toho, čemu se říká obec, občina, rod, rodina a pospolitost. Připíjí se přitom na mrtvé i živé, vzpomíná se, utvrzuje se paměť celku i člověka samotného.

Přichází řeč na vše možné, ten kdo by si myslel, že se neproberou i věci pro sedláka, venkov zdánlivě nepodstatné, nedůležité, je vyveden z omylu. To čemu autor této úvahy říká „spodní proud“, působí i tady. Lidé dobře znají příčiny i následky těch příčin. Co zemi ničí a co jí prospívá. Že toho prvního je vždy více, než toho druhého...

Nicméně..., krajina, líbezná tak , že chápete, proč se tu líbilo i mužům velkého Říma, víno v ruce, dotek lidských dlaní, radosti života, prosté a přitom tak výrazné, jako třeba čerstvý chléb v ruce, tady jsou plytkosti světa zapomenuty..., „Ave rusticellus!“

Psáno pro Dělský potápěč